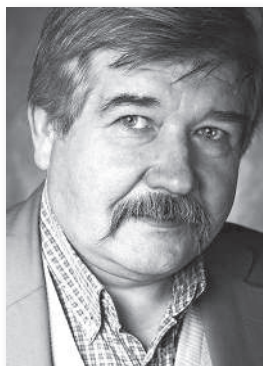

НАШ НЕЗАБУТНІЙ СЕРГІЙ ІВАНЮК

26 квітня 2018 року упокоївся Сергій Іванюк.

Сергій Семенович Іванюк народився 8 січня 1952 р. в м. Миколаєві. Після закінчення середньої школи вчився на факультеті журналістики КДУ імені Т. Г. Шевченка (1969 – 1974), служив у радянській армії (1974 – 1976), демобілізувався в чині лейтенанта. Упродовж 1976 – 1981 рр. працював редактором, а згодом завідувачем відділу радіостанції “Молода гвардія” на Українському радіо. У 1981 – 1983 рр. Сергій Іванюк – редактор відділу журналу “Піонерія”, з 1983-го по 1986-й роки – аспірант Інституту літератури АН УРСР ім. Т. Г. Шевченка, дослідник української літератури для дітей та юнацтва (дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук успішно захищена ним у червні 1987 р). 1990 р. у видавництві “Наукова думка” побачила світ його монографія “Адресат – майбутнє: герой і концепція адресата української радянської прози для дітей (1917 – 1941)”. З 1986-го по 1991-й рік Сергій Іванюк – науковий співробітник Інституту літератури АН УРСР ім. Т. Г. Шевченка; бере участь у написанні нової академічної “Історії української літератури” (за ред. В. Г. Дончика) і як редактор відділу (1988 – 1991) – у виданні головного літературознавчого часопису України “Слово і Час”. До кола наукових інтересів Іванюка-дослідника окремим масивом уходить українська драматургія ХХ ст. і, зокрема, творчість Миколи Куліша – драматурга, якому він присвятив низку літературно-критичних публікацій. Найновіша – “Пізнати себе. Національна ідентичність у драматургії Миколи Куліша” (*Tertium non datur: Проблема культурної ідентичності в літературно-філософському дискурсі ХІХ – ХХІ ст.: колективна монографія / наук. ред. та упоряд. В. П. Моренець.* – Київ: НаУКМА, 2014. – 458 с. – С.156 – 184.). Дослідницькому стилю С. Іванюка притаманна концептуальність, аргументованість, тонке чуття художньої матерії, обізнаність із усіма новітніми методологіями (він вільно володів англійською і не з третіх рук почерпував це своє знання) та міродайність оцінок.

Від 1991 р. все подальше життя С. Іванюка пов'язане з відродженням і розбудовою Києво-Могилянської академії. Спершу він один із п'яти осіб, які склали виконавчу дирекцію зі створення університету “Києво-Могилянська академія”. Далі – декан-організатор (1992 – 1994) і перший декан факультету гуманітарних наук НаУКМА, а з 1994-го по 2000-й роки – ректор НаУКМА. Шляхетний, винятково чулий до людей, самовідданий Сергій Іванюк самою своєю натурою, а також і своєю діяльністю багато що визначив у тому духовно-інтелектуальному профілі Академії, який зробив її центром притягання для всіх високоосвічених, прогресивних і патріотичних сил на зламі тисячоліть. Дух взаємоповаги, довіри й толерантності до думки та позиції іншого, найвищий професіоналізм в основі усіх мотивацій і свобода як найвища цінність нової української школи – в обстоюванні та в поширенні цих цінностей у НаУКМА та за її межами – величезна особиста заслуга С. Іванюка, ректора, викладача, дослідника, організатора тисяч академічних і суто студентських справ, що їх він завжди брав глибоко до серця. Чверть століття безперервної академічної діяльності (1993 – 2018) принесли йому заслужену славу одного з найяскравіших і найцікавіших викладачів Академії, про що свідчить нескінченний потік палких і щиросердних свідчень вдячних студентів різних літ. Він також лишиться в серцях кожного, хто знав його в житті й роботі, правдивим демократом, людиною найвищих моральних орієнтацій і цінностей, що, як нам здавалося ще на початку тисячоліття, неодмінно мають потіснити собою пострадянське посадове чванство, нікчемну керівничу самозакоханість, тупорилу декретивність...

Докторант кафедри літератури (2000 – 2003) та її безвідмовний доцент від

